

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr 1725 van 14 september 2007
in de zaak X /IVe kamer

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Afghaanse nationaliteit, op 19 juni 2007 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 juni 2007.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 12 juli 2007, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 augustus 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 10 juni 2004 het Rijk binnenkwam, diende op diezelfde dag een asielaanvraag in. Op 2 september 2004 werd zijn asielaanvraag ontvankelijk verklaard. Op 1 februari 2007 werd door de Commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.
2. Het asielrelaas wordt als volgt weergegeven in de bestreden beslissing: *“Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit het dorp Shabakhel (district Malistan, provincie Ghazni), bent u van Hazara-origine en heeft u de Afghaanse nationaliteit. U verklaart minderjarig te zijn. Toen de Taliban naar jullie streek kwam zou uw vader zich bij hen hebben aangesloten. Uw vader zou hebben meegewerkt aan de ontwapening van dorpsbewoners, alsook hebben gezorgd voor de bewaking van het dorp en het district. Wie zich niet aan de regels hield, werd*

hardhandig aangepakt. Uw vader zou een viertal jaren voor de Taliban hebben gewerkt. Bij de inval van de Amerikanen in Afghanistan zou uw vader op de vlucht zijn geslagen, maar onderweg door onbekenden zijn vermoord. Op zijn lichaam zou een brief zijn gevonden met de boodschap dat iedereen die met de Taliban werkte zou worden gedood. Via uw bureu zou u dit hebben vernomen. Samen met uw broer zou u naar het huis van uw oom zijn gegaan, alwaar u één maand verbleef. Uw oom (vaderszijde) zou door onbekenden zijn opgepakt en geslagen. Daar u bang was dat er in de toekomst iets zou gebeuren, besliste u om alleen het land te verlaten. Op elfjarige leeftijd zou u naar Iran zijn gevlucht. Na één jaar zou u contact hebben gehad met uw oom in Afghanistan die u vertelde dat de situatie voor u niet veilig was om terug te keren. Nadien zou u alle contact zijn verloren. U zou gedurende vijf jaar illegaal in Iran zijn verbleven. Hierop zou u naar België zijn gereisd, alwaar u op 07/07/2006 asiel heeft aangevraagd."

3. De feiten worden niet betwist door de partijen.
4. Vastgesteld wordt dat verzoeker minderjarig is en dat een voogd aanwezig is op de terechtzitting.

Ten gronde

2. Verzoeker roept de schending in *"van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; van de algemene rechtsbeginselen en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting."*
1. Inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over volheid van rechtsmacht, d.w.z. dat de Raad het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en hij als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil, waarbij hij de bevoegdheid heeft tot hervorming of tot bevestiging van de door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen genomen beslissingen ongeacht het motief waarop de Commissaris-generaal de bestreden beslissing heeft gesteund (Wetsontwerp nr. 2479/001 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, p. 95). Door de devolutive werking van het beroep is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund. De bewijslast ligt in beginsel bij de kandidaat-vluchteling, die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Bij het ontbreken van dergelijke elementen dient hij hiervoor een aannemelijke verklaring te geven (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, 1992, nr. 196). De vrees van verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (R.v.St., X, nr. 118.506, 22 april 2003).

3. Identiteit.

1. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in de loop van zijn asielpcedure geen document heeft neergelegd om zijn identiteit of voorgehouden problemen te staven. Verzoeker houdt voor een Afghaan te zijn van Hazara-etnie, geboren in 1990 en aldus minderjarig op het moment van aankomst in België.

4. Nopens de status van vluchteling.

1. Het verzoekschrift stelt: *"Het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en staatlozen (CGVS) ging er in haar beslissing genomen op 04/06/2007 geheel ten onrechte vanuit dat aan verzoeker niet de hoedanigheid van erkende vluchteling (...) kan worden toegekend omdat het asielaanvraag van verzoeker onvoldoende feiten of elementen bevat waaruit zou blijken dat er in zijn hoofde spreke is van een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging."*

2. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn aanspraak en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54).

1. Verzoeker houdt voor in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst voor represaillemaatregelen te vrezen omwille van zijn vaders vroegere activiteiten voor de Taliban. De Commissaris-generaal weigerde de status van vluchteling aan verzoeker omdat zijn verklaringen te vaag zijn en hij niet aannemelijk maakt thans geen beroep te kunnen doen op de lokale autoriteiten. De vaagheid van verzoekers verklaringen betreft voornamelijk de volgende vier punten: de rol van zijn vader binnen de Taliban, de mensen waarmee zijn vader problemen had, de problemen van zijn oom en zijn vertrek uit Afghanistan.

2. Over de activiteiten van zijn vader voor de Taliban verklaarde verzoeker algemeen dat zijn vader bij de Istikhbarat onder meer bij de ontwapening van dorpsbewoners en bewaking van het dorp betrokken was, maar kon de specifieke rol en al dan niet leidinggevende functie van zijn vader binnen de Taliban niet toelichten. De identiteit van de personen waarmee zijn vader problemen had, en deze die zijn vader vermoord zouden hebben, kent verzoeker niet. Verweerder meent dat het niet aannemelijk is dat verzoeker niet weet welke personen of families door zijn vaders activiteiten werden benadeeld en aldus zijn vijanden zouden kunnen zijn.

3. Met betrekking tot zijn oom verklaarde verzoeker dat deze opgepakt en geslagen werd omwille van de activiteiten van zijn vader. Verweerder acht het merkwaardig dat verzoeker niet kan toelichten wie zijn belagers waren aangezien in contact stond met zijn oom en er dus verwacht kan worden dat hij hierover informatie kan inwinnen. Verweerder wijst er verder op dat het onduidelijk is wanneer verzoeker Afghanistan verlaten heeft. Enerzijds verklaarde verzoeker herhaaldelijk Afghanistan verlaten te hebben op zijn elfde toen de Taliban nog

aan de macht was, en anderzijds verklaarde hij dat de Taliban aan de macht was tot hij acht jaar was. Aangezien de periode rond de val van het Talibanregime cruciaal is in zijn asielrelaas, verwacht verweerder terecht van verzoeker meer precisie.

3. In het verzoekschrift wijt verzoeker zijn onwetendheden aan zijn jonge leeftijd: *"Gelet op de jonge leeftijd die verzoeker toen had, zijnde tien à elf jaar, kan het toch onmogelijk als vreemd beschouwd worden dat verzoeker niet alles exact en gedetailleerd kan vertellen en weergeven over de bezigheden van zijn vader."*
1. Hij wijst er ook op dat hij *"helemaal geen uitstaans had met de bezigheden van zijn vader, hij was immers veel te jong om de hele problematiek te vatten en werd ook niet geïnformeerd over de situatie en de activiteiten van zijn vader. De vragen die aan verzoeker werden gesteld tijdens zijn verhoor waren allemaal van die aard om zeer specifiek dingen te beschrijven omtrent het leven, de activiteiten en de mensen rondom zijn vader (...) Het is toch aannemelijk dat de vader van verzoeker niet te koop liep met zijn activiteiten en dit al zeker niet tegen zijn tienjarige zoon."*
2. Verzoeker stelt terecht dat zijn jeugdige leeftijd op het moment van de feiten ertoe leidt dat met enige omzichtigheid dient te worden omgesprongen met de te verwachten kennis en verklaarde gegevens. Dit geldt echter enkel voor wat betreft de vroegere activiteiten van zijn vader en de Taliban, maar niet voor de problemen van zijn oom en zijn vertrek uit Afghanistan. Verzoeker moet minstens verslag kunnen geven over zijn eigen ervaringen.
3. Uit de gehoorverslagen blijkt dat verzoeker verklaarde alleen vertrokken te zijn uit Afghanistan toen hij elf jaar was, na de moord op zijn vader en op aanraden van zijn tante. Hij had nadien nog contact met zijn oom en vernam dat het niet veilig was voor hem nog terug te keren. Het feit dat verzoeker nadien nog contact had met zijn thuisfront wat hij zelf uitdrukkelijk erkende, maakt zijn totale onwetendheid inzake zijn te vrezen vervolging onaanvaardbaar. Het is niet aannemelijk dat verzoeker door zijn oom enkel werd gewaarschuwd voor "een" gevaar maar nooit geïnformeerd zou over de redenen van dit eventuele gevaar dat hij zou lopen en de personen die hem viseerden. Verzoekers bewering dat hij het GSM-nummer van zijn oom kwijtspeelde en daarom thans geen contact meer kan leggen is niet geloofwaardig. Uit het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt immers dat hij verklaarde ook het nummer te hebben gehad van iemand anders uit de streek en dat zijn oom ook in staat was om hem te bereiken. Dat verzoeker alle contact verloren zou hebben kan bijgevolg niet overtuigen.
4. Verzoeker geeft evenmin enig bewijs aan van zijn vijfjarig verblijf in Iran. Uit het administratief dossier (stuk 13) blijkt dat verzoeker verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken 5 jaar in Iran verbleven te hebben bij vrienden. Hij zou een tijdje in Teheran gewoond hebben en nadien in Awaz; en kon het adres geven van zijn verblijfplaats in Teheran als van die in Amaz.
1. Verzoeker had verschillende mogelijkheden om contact te hebben met zijn oom in Afghanistan of met zijn kennissen in Iran, die hem nuttige informatie of aanwijzingen kunnen verschaffen die vermogen zijn asielmotieven te verduidelijken en te concretiseren. Verzoeker blijft zonder aannemelijke verklaring in gebreke elementen aan te brengen die zijn identiteit, vluchtrelaas en

vrees voor vervolging te staven. Verzoekers verklaringen komen dan ook ongeloofwaardig voor.

5. Tenslotte stelt verzoeker in het verzoekschrift dat hij *"reeds geruime tijd [probeert] de gebeurtenissen te vergeten en te verdringen, om zo terug opnieuw een leven te kunnen opbouwen in een veilige omgeving zonder een constante vrees voor zijn eigen veiligheid"*
1. Dat hij probeert de gebeurtenissen te vergeten is geen ernstig argument en ontslaat verzoeker niet van zijn plicht om optimale medewerking te verlenen aan de Belgische asiinstanties opdat deze in staat zouden zijn om zijn asielaanvraag te onderzoeken. Het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om de lacunes in de bewijsvoering van de kandidaat-vluchteling op te vullen (R.v.St., X, 26 oktober 2004, nr. 136.692).
5. Verzoekers verklaringen missen bovendien interne coherentie en worden niet geobjectiveerd. Zijn verklaringen zijn dermate vaag dat hij niet aantoont bekend te zijn met Afghanistan onder de Taliban. Hij stelt enerzijds dat hij vervolging vreest als zoon van een Talibanvoorzitter en anderzijds dat hij door de Taliban zal vervolgd worden omwille van zijn Hazara etnie. Dergelijke ongenueanceerde en niet toegelichte verklaringen maken het ongeloofwaardig dat verzoeker in Afghanistan woonde of recent uit Afghanistan komt.
6. Het middel is ongegrond en de verzoekende partij toont niet aan dat zij de bescherming van het land waarvan zij de nationaliteit bezit niet kan of niet wil inroepen omwille van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.
4. Nopens de subsidiaire bescherming
 1. Verzoeker toont zijn identiteit niet aan. Hij toont niet waar hij woonde vooraleer naar België te komen noch dat hij deze verblijfplaats verlaten heeft omwille van een reëel risico op ernstige schade.
 2. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.
 3. Dit middel is ongegrond.
 5. Gelet op boven vermelde redenen, kunnen de andere in het verzoekschrift aangevoerde middelen de Raad niet in een andere zin doen besluiten.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend en zeven door:

mevr. K. DECLERCK, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. J. D'HAESE, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. D'HAESE

K. DECLERCK.